

Nr 246.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 2 § prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303) så ock om fortsatt giltighet av samma lag; given Stockholms slott den 8 maj 1948.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 2 § prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303) så ock om fortsatt giltighet av samma lag.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g
till
L a g
om ändrad lydelse av 2 § prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303)
så ock om fortsatt giltighet av samma lag.

Härigenom förordnas, *dels* att 2 § prisregleringslagen den 30 juni 1947, vilken lag gäller till och med den 30 juni 1948, skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att lagen i sålunda ändrat skick skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1949.

2 §.

Nuvarande lydelse:

Med tjänst — — — åt annan.

Lika med utförande av tjänst skall anses *dels* utövande av sådan hotell- eller pensionatrörelse, *för vilken fordras myndighets tillstånd*, *dels* ock upplåtelse av rätt att nyttja förnödenhet.

Lika med — — — vanliga avkastning.

Föreslagen lydelse:

Med tjänst — — — åt annan.

Lika med utförande av tjänst skall anses *dels* utövande av sådan hotell- eller pensionatrörelse, *som omfattar minst nio för gästers härbärgerande avsedda rum*, *dels* ock upplåtelse av rätt att nyttja förnödenhet.

Lika med — — — vanliga avkastning.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 2 april 1948.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *fortsatt giltighet av prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303) samt om vissa ändringar i lagen*. Föredraganden anför därvid följande.

Nu gällande prisregleringslag, som utfärdades den 30 juni 1947, trädde i kraft den 1 juli samma år. Lagen gäller till och med den 30 juni 1948.

Enligt den inledande bestämmelsen i 1 § prisregleringslagen erfordras, för att lagens huvudbestämmelser skola träda i tillämpning, att särskilt förordnande därom meddelats. Sådant förordnande må meddelas vid krig eller krigsfara, vari riket befinner sig, eller eljest under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden. Förordnande meddelas av Konungen med riksdagens samtycke, dock att, när riksdagen ej är samlad, provisoriskt förordnande må meddelas av Konungen. Genom kungörelse den 30 juni 1947 (nr 304) meddelade Konungen med riksdagens samtycke förordnande, varom nyss är sagt, att gälla från och med den 1 juli 1947 tills vidare. Förordnandet är alltjämt gällande.

Beträffande det närmare innehållet i prisregleringslagen må följande här nämnas.

I 2 § äro vissa definitioner upptagna. Sålunda stadgas i nämnda paragraf, *att* med tjänst avses sådan tjänst som någon, yrkesmässigt eller eljest, såsom företagare utför åt annan, *att* lika med utförande av tjänst skall anses dels utövande av sådan hotell- eller pensionatrörelse, för vilken fordras myndighets tillstånd, dels ock upplåtelse av rätt att nyttja förnödenhet samt *att* lika med försäljning av förnödenhet skall anses överlåtelse eller upplåtelse av förmögenhetsrättighet av immateriell art, så ock upplåtelse av rättighet att å fastighet avverka skog eller att där taga torv, ler, grus, sten eller annat, som icke är att hänföra till fastighetens vanliga avkastning.

Enligt 3 § första stycket äger Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer fastställa visst pris, som prövas skäligt, att gälla såsom *normal-*

pris vid frivillig försäljning av viss förnödenhet eller vid frivilligt utförande av viss tjänst. I andra stycket föreskrives, att normalpris icke må överskridas med mindre säljaren eller företagaren erhållit tillstånd därtill. Den som fastställt normalpriset äger bestämma på vilken myndighet det skall ankomma att bevilja sådant tillstånd.

I 4 § stadgas att om någon till offentlig myndighet gjort särskild *utfästelse* beträffande högsta pris, till vilket viss förnödenhet må av honom försäljas eller viss tjänst utföras, eller eljest beträffande den ordning, i vilken försäljning må ske eller tjänsten utföras, priset icke må överskridas eller utfästelsen eljest frångås med mindre myndigheten givit tillstånd därtill.

I 5 § finnas vissa stadganden om s. k. *tvångskartellering* m. m.

Bestämmelser angående s. k. *prisstopp* meddelas i 6 §. Sålunda stadgas i 6 § 1 mom. första stycket, att Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer äger föreskriva, att den som frivilligt säljer viss förnödenhet eller som frivilligt utför viss tjänst icke må utan tillstånd överskrida det pris å förnödenheten eller tjänsten, som han tillämpade å dag som i föreskriften angives, eller, om han då icke sålde förnödenheten eller utförde tjänst varom fråga är, det pris som den angivna dagen var att anse som gängse pris eller som han före nämnda dag senast tillämpat. Därest efter den i föreskriften angivna dagen överlåtelse skett av rörelse, i vilken försäljes förnödenhet eller utföres tjänst som med föreskriften avses, skall dock såsom stoppris för den nye innehavaren av rörelsen gälla det pris, som den föregående innehavaren högst ägt uttaga. Enligt andra stycket i samma moment må föreskrift om prisstopp meddelas att gälla för viss tid, högst sex månader. Då skäl därtill äro må prisstoppet förlängas, varje gång för högst sex månader. Den som meddelat föreskrift om prisstopp äger bestämma på vilken myndighet det skall ankomma att bevilja tillstånd till prishöjning.

Vidare stadgas i 6 § 2 mom., att om prisstopp föreskrivits beträffande viss förnödenhet eller tjänst och priset därefter finnes vara högre än som kan anses skäligt, Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer äger förordna om skälig sänkning av priset. Sådant förordnande må jämväl meddelas beträffande allenast viss säljare eller företagare. Förordnandet gäller under den tid prisstoppet är gällande. Det fastställda priset må icke överskridas utan tillstånd av myndighet som Konungen bestämmer.

Enligt 7 § äger Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer föreskriva, att viss förnödenhet icke må försäljas eller saluhållas eller viss tjänst utföras eller erbjudas med mindre priset å förnödenheten eller tjänsten *godkänts* av myndighet som Konungen bestämmer. Sådan föreskrift må jämväl meddelas beträffande allenast viss säljare eller företagare. Godkänt pris må icke överskridas utan tillstånd av myndigheten. Har pris godkänts på sätt nyss sagts och inträda därefter sådana på prissänkningen inverkan förhållanden att priset skäligen bör sänkas, äger Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer förordna om sådan prissänkning. Dyligt förordnande må jämväl meddelas beträffande allenast viss säljare eller företagare.

I 8 § meddelas ett allmänt förbud mot *priso*cker och 9 § innehåller bestämmelser om s. k. *kombinationsavtal*. Vidare meddelas i 10 § föreskrifter om viss uppgiftsskyldighet. Enligt 11 § äger myndighet som Konungen bestämmer meddela vissa föreskrifter rörande anslag med prisuppgifter m. m. I 12—14 §§ äro ansvarsbestämmelser upptagna och i 15—18 §§ meddelas vissa processuella föreskrifter. Anmärkas må att 16 § — däri stadgas, att vad i 17 kap 11 § rättegångsbalken förordnas om dem, som gå rätstens eller länsstyrelsens bud och ärende, även skall gälla om befattningshavare som har att öva tillsyn å efterlevnaden av prisregleringslagen — ägt giltighet endast under tiden till och med den 31 december 1947.

Närmare bestämmelser angående tillämpningen av prisregleringslagen ha av Kungl. Maj:t meddelats genom kungörelse den 30 juni 1947 (nr 305), vilken kungörelse gäller till och med den 30 juni 1948.

Bestämmelser rörande allmänt prisstopp ha utfärdats dels av statens priskontrollnämnd den 31 oktober 1942 dels ock av Kungl. Maj:t genom kungörelser den 4 juni 1943 (nr 310), den 25 maj 1945 (nr 209) och den 30 juni 1947 (nr 306). Sistnämnda kungörelse, som trädde i kraft den 1 juli 1947 samt gällde till och med den 31 december samma år, har genom kungörelsen den 19 december 1947 (nr 945) erhållit förlängd giltighet för tiden till och med den 30 juni 1948. Prisstoppdag är i flertalet fall den 31 oktober 1942.

I anledning av bestämmelsen i 2 § prisregleringslagen, att lika med utförande av tjänst skall anses utövande av hotell- eller pensionatrörelse, för vilken fordras myndighets tillstånd, må här omnämnas, att — såsom framgår av stadgan den 8 juni 1917 (nr 474) angående hotell- och pensionatrörelse — särskilt tillstånd för drivande av dylik rörelse icke är erforderligt i sådana fall, då för rörelsens drivande användes byggnad eller lägenhet, som innehåller högst fyra för gästers härbärgerande avsedda rum och icke är avsedd för mottagande samtidigt av flera gäster än åtta, såvitt byggnaden eller lägenheten icke utgör del av hotell eller pensionat av större omfattning. Vidare må erinras om att enligt 26 § hyresregleringslagen den 19 juni 1942 (nr 429) — vilken lag enligt ett den 19 mars 1948 till lagrådet remitterat förslag avses skola förlängas för tiden till och med den 30 september 1949 — nämnda lag icke äger tillämpning på bostadsupplåtelse i hotell- eller pensionatrörelse, i den mån prisregleringslagen erhållit tillämpning därå.

I en den 20 november 1947 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse har *statens priskontrollnämnd* — under erinran att giltighetstiden för prisregleringslagen utginge den 30 juni 1948 — anfört att det icke kunde med säkerhet bedömas, hur den penningpolitiska utvecklingen komme att gestalta sig efter nämnda tidpunkt. Uppenbarligen funnes emellertid tecken, som tydde på att en förbättring i det ekonomiska läget icke vore att förvänta under lång tid framåt. Ur beredskapssynpunkt vore det därför av vikt att myndigheterna jämväl under budgetåret 1948/49 tillförsäkrades de möjlig-

heter till priskontroll, som prisregleringslagen inrymde. Giltighetstiden för prisregleringslagen borde således utsträckas till den 30 juni 1949. För det dåvarande föresloges ej några ändringar i lagen, men priskontrollnämnden förbehöll sig rätt att, om utvecklingen föranledde därtill, återkomma i ärendet. Priskontrollnämnden ville emellertid anmärka, att nämnden i remisskrivelse den 26 september 1947 till justitiedepartementet yttrat sig angående väckt fråga om gränsdragningen mellan hyres- och prisregleringslagarna; nämnden avstyrkte därvid, att någon ändring skulle vidtagas i prisregleringslagen. På grund av det anförda hemställde priskontrollnämnden, att Kungl. Maj:t i proposition till 1948 års riksdag måtte föreslå, att prisregleringslagen skulle äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1949.

Vid skrivelsen fanns fogad en *reservation* av tre ledamöter i priskontrollnämnden (herrar Lind och Svensson samt fru Iris Ahlberg), vilken reservation var av följande lydelse.

Av allt att döma står vårt folkhushåll inför en allt mer påfrestande övergångsperiod mellan krigs- och fredstidsekonomi. I strävandena att bibehålla balansen spelar priskontrollen en avsevärd roll. Tendensen att kringgå priskontrollnämndens anvisningar kan dock befaras vara i tillväxt. Redan nu anse sig åtskilliga kunna hävda att en dold prisstegring växt fram. Huvudorsaken härtill kan näppeligen vara någon annan än att företagen sökt kringgå prisbestämmelserna genom att förskjuta tillverkningar från mindre vinstgivande viktiga varor till dyrare och mer vinstgivande. I åtskilliga fall förekomma ju mer eller mindre direkta hotelser om dylika produktionsomläggningar i samband med prisförhandlingar. Från dessa utgångspunkter aktualiseras en sådan revidering av prisregleringslagen, som kan anses ägnad att motverka tendenserna att kringgå densamma. När lagens giltighetstid nu skall förlängas borde dylika justeringar ägnas särskilt ingående uppmärksamhet. I annat fall kan en besvärande försening uppstå till avbräck för möjligheterna att bedriva en så effektiv priskontroll som möjligt. Särskild översyn av sådant slag torde behövas i avsikt att motverka kedjehandel, återhållet utbud av varor samt för åstadkommande av produktionsdirigering i samband med fastställandet av priser.

I fråga om kedjehandeln borde priskontrollnämnden enligt vår mening föreslå att i lagen infördes följande:

»Ej heller må någon såsom mellanhand förvärva förnödenhet under sådana omständigheter, att han insett eller bort kunna inse, att åtgärden, ensam eller i förening med dylikt förfarande av andra, medför fara för oskäligen stegring av priset vid förnödenhetens övergång till förbrukaren. Överlåtelse av förnödenhet till den, som driver eller ämnar driva sådana prisfördyrande mellanhandel, vare jämväl förbjuden.»

En sådan föreskrift föreslogs av nämnden 1942. Att den då utmönstrades är inget skäl för att ej nu aktualisera den på nytt, då erfarenheter finnas som vittna om att den behövs och läget i sin helhet är annorlunda än 1942.

Den upplagring av varor, som kan väntas när folk spekulerar i prisstegringar och vet att extravinsterna kunna åstadkommas om man säljer i morgon i stället för i dag, borde också kunna motverkas. Enligt vår mening torde vissa möjligheter att stävja sådana tendenser kunna åstadkommas via bestämmelser, som göra det möjligt att föreskriva minskning av

»uppblåst» lagerhållning sedan sådan konstaterats genom jämförelse mellan tidigare genomsnittslager och aktuell inköps- kontra utförsäljningsfrekvens.

Att produktionsdirigering kan behövas i samband med priskontroll har verifierats av redan gjorda erfarenheter. I fråga om skotillverkningen har det ordnats via råvarutilldelningen. Stenmanfallet exemplifierar behovet av direkta produktionsingripanden. Vid förlängning av prisregleringslagen kan den frågan ställas, om icke dessa båda former av produktionsdirigering kan rationaliseras genom ändamålsenliga justeringar av nu gällande prisregleringslag.

Med hänvisning till här anförda synpunkter anse vi oss icke kunna biträda nämndmajoritetens beslut att begära förlängning av nu gällande prisregleringslag och därvid endast förbehålla sig rätt att återkomma med framställningar om sådana ändringar som läget kan påkalla. Enligt vår uppfattning borde nämnden ha tagit fasta på de av oss nämnda tre avsnitten och inriktat sig på att få behovet av ändringar på dessa områden tillgodosett.

Sedermera har *priskontrollnämnden* i en den 23 februari 1948 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse upptagit till förnyad behandling frågan om gränsdragningen mellan priskontrollnämndens och statens hyresråds verksamhet. Enligt vad nämnden anförde hade mellan nämnden och hyresrådet uppnåtts enighet därom att gränsen mellan hyres- och prisregleringslagarna — vilken gräns nu vore dragen på så sätt att hotell- eller pensionatrörelse, för vilken fordrades myndighets tillstånd, kontrollerades enligt prisregleringslagen och i övrigt enligt hyresregleringslagen — borde förskjutas sålunda, att en något större del än hittills av hotell- och pensionatrörelserna komme att falla inom hyresregleringslagens kompetensområde. Närmare bestämt borde hotell- och pensionatrörelse, som omfattade högst åtta för gästers härbärgerande avsedda rum — för närvarande högst fyra rum, avsedda för mottagande samtidigt av högst åtta gäster — föras till hyresregleringslagens område, medan återstoden skulle kvarstanna inom prisregleringslagens område. Anledningen till förslaget om den nya gränsdragningen vore, att rum i hotell och pensionat av 5—8-rumstypen i likhet med rum i mindre resandehem till stor del uthyrdes för längre tid — det vore där fråga om ett slags förstorat inneboendesystem — och att gästerna även i nämnda hotell och pensionat borde erhålla det i hyresregleringslagen stadgade uppsägningsskyddet. Skulle gränsen sättas högre, t. ex. vid 10 å 12 rum, skulle den av nämnden genomförda normalprisregleringen beträffande rumsuthyrning jämte kost och helpension i turisthotellen till viss del sättas ur kraft. Detta syntes man däremot undgå nästan helt med den av nämnden och hyresrådet förordade gränsdragningen. Det vore givet, att överflyttningen i kontrollhänseende till hyresregleringslagen av ifrågavarande hotell och pensionat endast hade avseende å rumsuthyrningen; priskontrollen å där tillhandahållna förnödenheter skulle således liksom hittills utövas med stöd av prisregleringslagen. Under åberopande härav hemställde priskontrollnämnden, att prisregleringslagen måtte ändras såvitt anginge stadgandet i 2 § beträffande hotell- och pensionatrörelse.

Jämväl vid sistnämnda skrivelse har fogats en *reservation* av de tre förut omnämnda ledamöterna i nämnden. Reservanterna ha i förevarande reservation, som i vissa hänseenden är likalydande med den tidigare reservationen, särskilt behandlat frågan om översyn av prisregleringslagen i syfte att åstadkomma en produktionsdirigering i samband med fastställandet av priser. Enligt reservanternas mening borde nämnden föreslagit ett stadgande av innehåll att — därest företagare upphörde att frambringa förnödenhet, som han tidigare framställt och som vore av vikt för befolkningen eller för produktionen, eller i avsevärd grad inskränkte framställning av sådan förnödenhet — Konungen eller myndighet som Konungen bestämde skulle äga dels ålägga honom att fortsätta att framställa förnödenheten i den omfattning, som befundes skälig, dels ock fastställa pris för förnödenheten. Därest företagare icke ställde sig föreskrifterna till efterrättelse, skulle han kunna ådömas straff enligt 12 § prisregleringslagen ävensom dömas att till kronan utgiva vederlag för värdet av de förnödenheter, som avsåges med den honom ålagda, men ej fullgjorda produktionsplikten. Reservanterna ville slutligen understryka, att upplagring av livsviktiga varor i spekulativt syfte måste förhindras. Som medel häremot kunde ifrågakomma skyldighet att lämna lagringsuppgifter, eventuellt kompletterad med åtgärder enligt allmänna förfogandelagen. Någon särskild föreskrift i prisregleringslagen syntes dock icke vara erforderlig i nämnda hänseende.

I detta sammanhang torde böra omnämnas, att *statens hyresråd* i utlåtande till Kungl. Maj:t den 18 september 1947 berört bland annat frågan om gränsdragningen mellan prisregleringen och hyresregleringen. I nämnda utlåtande anförde hyresrådet följande:

Priskontrollnämnden har under hand meddelat hyresrådet att nämnden ansåge den nu gällande gränsdragningen mellan hyresregleringslagen och prisregleringslagen mindre tillfredsställande. Hyresrådet vill för sin del instämma med priskontrollnämnden härutinnan. Enligt hyresrådets uppfattning bör prisregleringslagens bestämmelser förbehållas allenast de egentliga hotellen och de större med hotell jämförliga pensionaten. En verklig hotell- eller pensionatsrörelse föreligger enligt hyresrådets förmenande allenast, då rörelsen avser uthyrning av ett relativt stort antal rum. Rumsuthyrning i småpensionat är i många avseenden att jämföra med uthyrning av möblerade rum i vanliga privatbostäder och någon skarp gräns kan här icke dragas upp. Erfarenheten har visat att det föreligger ett starkt behov av att det skydd, som hyresregleringslagen ger, utsträcker till en vidare krets av pensionatgäster än vad nu är fallet. Under rådande bostadsbrist ha åtskilliga personer, vilka icke kunnat erhålla bostadslägenheter, blivit nödsakade att under avsevärd tid bosätta sig å pensionat eller hotell. Det synes hyresrådet som om pensionatgäster av detta slag, vilka i verkligheten äro att jämställa med vanliga hyresgäster, företrädesvis vore att finna å de mindre och medelstora pensionaten. Billighetsskäl tala starkt för att även dylika pensionatgäster bliva tillförsäkrade bl. a. det uppsägningsskydd, som hyresregleringslagen lämnar. Vidare kan anföras att hyreskontrollen, tack vare de lokala hyresnämnderna, fungerar smidigare och säkrare än priskontrollen.

Departementschefen. Såsom framgår av statsverkspropositionen till innevarande års riksdag har jag vid framläggandet av finansplanen för nästkom-

mande budgetår särskilt understrukit, att uppgiften för den närmaste framtidens ekonomiska politik i främsta rummet vore att upprätthålla en samhällsekonomisk balans, som tryggade penningvärdet, d. v. s. en i stort sett fast prisnivå. En av förutsättningarna för uppnående av detta mål är att den statliga priskontrollen tills vidare upprätthålles. I enlighet härmed tillstyrker jag priskontrollnämndens förslag om förlängning av prisregleringslagen för tiden till och med den 30 juni 1949.

Priskontrollnämnden har — i samråd med statens hyresråd — förordat den ändringen i gränsdragningen mellan hyres- och prisregleringslagarna, att under sistnämnda lag skulle falla endast sådan hotell- eller pensionatrörelse, som omfattade minst nio för gästers härbärgerande avsedda rum. Såsom motivering för detta ändringsförslag har nämnden anfört att bostadsrum i hotell och pensionat av 5—8-rumstypen, i likhet med rum i mindre resandehem, till stor del uthyrdes för längre tid och att gästerna även i nu nämnda hotell och pensionat borde erhålla det i hyresregleringslagen stadgade uppsägningsskyddet.

Det av priskontrollnämnden sålunda framlagda ändringsförslaget bör enligt min mening genomföras. Jag tillstyrker därför att 2 § prisregleringslagen erhåller den ändrade lydelsen, att lika med utförande av tjänst skall anses utövande av sådan hotell- eller pensionatrörelse, som omfattar minst nio för gästers härbärgerande avsedda rum.

De av reservanterna inom priskontrollnämnden behandlade frågorna om skärpning av prisregleringslagen i syfte att motverka kedjehandel, att hindra icke motiverad upplagring av livsviktiga varor och att åstadkomma en produktionsdirigering i samband med prisfastställelse ha i olika sammanhang varit föremål för överväganden. Särskilt förslaget om produktionsdirigering aktualiserar emellertid åtskilliga andra frågor av invecklad och delvis ömtålig art. Med hänsyn härtill är jag icke beredd att nu förorda en skärpning av lagstiftningen i de hänseenden, som berörts av reservanterna.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till *lag om fortsatt giltighet av prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303)*. Förslaget torde såsom *Bilaga*¹ få fogas vid statsrådsprotokollet för denna dag.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över nämnda lagförslag måtte för det i § 87 regeringsformen omnämda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:

Gunnar Cars.

¹ Bilagan, som frånsett rubriken är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

² *Bihang till riksdagens protokoll 1948. 1 saml. Nr 246.*

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 3 maj 1948.

N ä r v a r a n d e :

justitieråden LAWSKI,
GYLLENSWÄRD,
NISSEN,
regeringsrådet KUYLENSTIERNA.

Enligt lagrådet den 15 april 1948 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 2 april 1948, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om fortsatt giltighet av prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303)*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen i finansdepartementet hovrättsrådet H. Nitelius.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Bengt Larson.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 8 maj 1948.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, lagrådets den 3 maj 1948 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 2 april 1948 remitterade förslaget till lag om fortsatt giltighet av prisregleringslagen den 30 juni 1947 (nr 303).

Föredraganden hemställer att nämnda förslag, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte, efter en redaktionell ändring av rubriken, jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:
Olof Särnmark.
